

Меморандум

Кратка история на Македонския въпрос

Със Султанския ферман от 1870 г. преди 125 години се създаде Българската Екзархия. С гласовете на две трети от населението на Македония, то доби право на независима Българска Църква. По това време българска държава още не съществуваше. За 2-3 десетилетия бяха построени 1,350 български църкви със 1,440 свещеници, както и 1,280 училища с 2,165 учители. По думите на Екзарх Йосиф: „Българските църкви не бяха като някои други, където хората отиват да се прекръстят. Това бяха огнища, центрове на българската съпротива.“

Джон Рийд, американски журналист, живял дълги месеци и опознал отблизо Македония написа: „Султанският Ферман само даде правна форма на истината за българската народност на мнозинството от македонското население.“

Сан-стефанският мирен договор от 1878 г. създаваше новата българска държава включваща Македония. Договорът начерта нейната територия в съответствие с признатите етнографски граници, които последователно посочваха мнозинството в Македония като българи.

Македонският въпрос се създаде на **Берлинския конгрес** през същата 1878 г. откъсвайки Македония от България и осъждайки българите в Македония обратно в османско владичество. В документите си и чрез спешни и тайни спогодби, Конгресът негласно насърчава териториални нахлувания от сърби и гърци в Македония, а съвместно с Русия забранява на България да помага на съдбата на братята и сестрите си там.

Вътрешната македоно-одринска революционна организация (ВМОРО) беше създадена през 1893 г. напълно конституционно в България за освобождението на Македония и Тракия от Турция. На Илинден 1903 г. ВМОРО оглави въстанието против османското владичество срещу редовна армия, която ги превъзхождаше 10:1. Въстанието завърши с жесток терор, но разклати самата основа на Османската империя, от което тя никога не се възстанови. По всички показатели Илинден беше необикновено историческо революционно събитие.

Букурещкият мирен договор раздели Македония и народа и на три части. На Гърция беше дадена 50% от територията, на Сърбия – 40%, на България – 10%. Враждебната и подтисническа власт на Сърбия и Гърция веднага закри всички български училища и църкви, изби или изпрати в изгнание свещеници и учители, смени имената на хората, на градове и села на гръцки или сръбски. Българите бяха превърнати в „южни сърби“ и „славяноезични гърци“.

В броя си от 5 май 1935 г. вестник **Ню Йорк Таймс** цитира книгата „Герои и убийци“ от Уолтер Литълфийлд: „В разрез с клаузите на мирните договори за малцинствата, Гърция незабавно започна елинизация на част от Македония, а Югославия (Велика Сърбия, галеното дете на Ньойската конференция за мир) посърбваше нейната част. В сравнение с новите „господари“, турците бяха като ангели.“

След **Втората Световна война** Сталин и Коминтерна с насилие и терор наложиха на българите в Македония новата „македонска“ националност.

През октомври 1943 г. Светозар Вукманович Темпо, сръбски висш функционер, в отсъствие на представители от Македония обяви македонската „националност“ и нов „език“. Населението в Пиринска Македония под ръководството на Георги Димитров претърпя същата участ. В Егейска Македония гражданската война доведе до безжалостна разруха и етническо прочистване.

В трите части на Македония през 40-те години да се наречеш българин означаваше сигурна смърт.

Така македонската нация се създаде от Сталин, Коминтерна и Тито.